

Městská knihovna v Praze

ČEŠTÍ
BÁSNÍCI
20. STOLETÍ

NOVÉ MÝTY

Josef Kainar

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Nové mýty

Josef Kainar

Znění tohoto textu vychází z díla [Příběhy, osudy a mýty](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Československý spisovatel v Praze v roce 1987. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

---

§

Text díla (Josef Kainar: Nové mýty), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 15. 7. 2019.

OBSAH

Stříhali dohola malého chlapečka.....	6
Výrobce drátěných vložek.....	8
Vlna 900 (Brněnský goniometr).....	10
Dopis o stávce	11
Vlak s vězni.....	14
Konec cesty.....	17
Nénie.....	18
Vycpávač.....	21
Lhůta.....	23
La belle dame sans merci	24
Hudba	32
Po vojně	33
Mí známí	35
Slovenské lesy hluboké	38
Operace.....	40
Eskadra Straky.....	42
Dívky.....	44
Odjezd.....	47
Čtyři roztomilí katané.....	48
Kuna	52
Kdo je dlouhá léta nemocen	53
Vozidlo	57
Mladému střelci.....	58
Hubenost.....	61
Slovenská noční cesta	63
Bubínek.....	65
Dívka která léčí květiny.....	66

Stříhali dohola malého chlapečka

Stříhali dohola malého chlapečka
Kadeře padaly k zemi a zmíraly
Kadeře padaly jak růže do hrobu
Železná židle se otáčela

Šedaví pánové v zrcadlech kolem stěn
Jenom se dívali Jenom se dívali
Že už je chlapeček chycen a obelstěn
V té bílé zástěře kolem krku

Jeden z nich Kulhavý učitel na cello
Zasmál se nahlas A všichni se pohnuli
Zasmál se nahlas A ono to zaznělo
Jako kus masa když pleskne o zem

Francouzská výprava v osmnáctsetřicetpět
Vešla do katakomb křesťanské sektičky
Smích ze tmy do tmy a pod mrtvý jazyk zpět
Je vždy kus masa jež pleskne o zem

Učeň se dívá na malého chlapečka
Jak malé zvíře se dívává na jiné
Ještě ne chytit a rváti si z cizího
A už přece

Ráno si staví svou růžovou bandasku
Na malá kamínka Na vincka chcípáčka

A proto učňovy všelijaké myšlenky
Jsou vždycky stranou A trochu vlažné

Toužení svědící jak uhry pod mýdlem
Toužení svědící po malé šatnářce
Sedává v kavárně pod svými kabáty
Jako pod mladými oběšenci

Stříhali dohola malého chlapečka
Dívat se na sebe Nesmět se pohnouti
Nesmět se pohnouti na židli z železa

Už mu to začlo

Výrobce drátěných vložek

Výrobce drátěných vložek

Hledívá na ženy

Docela jinak

Nežli jiní muži

Chropot oček z mědi

Tichý Blažený

Cítí v něm ženy

Cítí na své kůži

Má dosti příjemný byt

A za bytem v koupelně

Zpěvavý odpad

Vody z bílé vany

Trpná a malátná těla

Strhává lhostejně

Na cestu dolů

Proud vyšeptaný

Na jeho chlupatém zápěstí

Švýcarské hodinky

Tetují lásku

Jako zvíře ze stád

Jak jedno z mnohých

A vědí

Ty švýcarské hodinky

Kdy je čas šílet

A kdy je čas přestat

Na ruce zelené tlení
Pod sebou chropoty
Rozteklých rtů
A mnoha oček z mědi
Je trochu ďábel
A zkoumá
Váhu své samoty
Pružností lůžka
V stehen odpovědi

Ráno se probouzí do zimy
Potom si vaří čaj
Vykašlává
Noc a její hleny

Z blízkého psince mu na kašel odpovídá
Hluboký štěkot

Vlna 900 (Brněnský goniometr)

Vzduch plný teček čárek
A co ty o tom víš
Třeba právě přes tvou díru v kapse
Píská tiše Morseovo písmo:
Potkáš bouři
Stoupej
Chroustí synu

Takže pilot stáhne
Tykadla
Přestane plašit
Slepice a krůty
Hrne si to vzhůru
Límec vyhrnutý

Stoupá A hřmí
A myslí si
Dobré jsou ty kvočny vysílačky —
Kvokají-li Stoupej Uхни se

Možná že z té výše bude vidět
Sovětské hranice

Dopis o stávce

Za dopravní stávky v tomto městě
Na zádech mrtvého autobusu
Sedí tlustý muž
A hraje na frkačku nosu božího
Šoféři si připravují neurčité pokrmy
Na troše dešťové vody
Jsou to mí staří kamarádi z mokré
A vědí stehno o té
A znají chlupy o té
A tehda na tunelu
Číča
Mrskala se
Co

Ale dnes
Ale dnes v tomto pitomém světě
Jsou celí nesví
A je jich
Jen něco utlouci čepicemi
Usmívají se nesví:
Vidíte
Čepicemi
Já jsem to říkal
Květ prostituce zlomen uvadá

A žádná kosmetika
Podpaždí nejde dnes na odbyt
Pohlavní nemoci zhášejí podkožní světla

To jsou ty drahé fráze
A na jeho tváři byl odlesk utrpení
Jenomže dyš mu to
Na černých liliích něco je
Pročpak bychom si to neřekli

Písmena poskakují po domech a nač
Písmena skáčou na střechy a nač
Písmena lidové jídelny
Kde obědvávám
Polívku s nudlema
Za cellového koncertu
Tlampač mi jej nalívá do talířku

Píšu ti Stávka proměnila město
V lom plný zkamenělin
Vozy trilobiti Vozy velké vši
Vozy prskavci dlouzí
Jenom křísnout Aby se svítilo postačí
Těm nahoře

Aby vznikly ty siluety dojemné
Jimiž králové mrtví si na nás dělají zuby
Vzhůru nohama jsou to visaté prsy oblohy
A pod tím plave fialové stromoví sadů
Jako nejjemnější sentimentální zdechlina
Pro oko
Znáš-li mou novou teorii
Síla v chlupatém plazmatickém chuchvalci
Dotčen jehlou Podráždí se Zavře
A je jen zřetelnější
Láska A kdo si jí všimne
Až když prst lékaře
V černé gumové rukavici

Je to totéž
Anebo jak se budíme v noci
Když hodiny nejdou

Ženy nosí v konvičkách odvahu
Odvahu nad novým pocitem že je nás tolik
Z blatníku na blatník hrají se karty

Na zádech mrtvého autobusu na mé ulici
Sedí tlustý muž
A hraje na frkačku nosu božího

Vlak s vězni

Stojí to za prvním skladištěm
Běžte se tam na To podívat
Já musím odtud Někam Pryč
To je jedno

Některé z nich prý už poznali
Zkuste to také Kdopak ví
Vždyť je pane patnáct stupňů mrazu
Dokud jsou poznat
Nebudou

Je pane dobrých patnáct stupňů zimy
Kolem nich všude železo a mráz
A oni ještě křičí po vodě
Pro ně je léto Smrti

Kulaté hlavy přes okraj nekrytých uhláků
V hlavách jsou oči V očích nic
Jen aby viděli z vagónů
Ti menší stoupají na něco
Na Něco

Mají tam zmrzlé:

Copak vy tady
Zato my
My slyšeli jsme ruské
Kanóny

S dozorcem S posledním
Dá se trochu mluvit
Přes špásovnou ženskou
Za cigarety
Před chvilkou tu ubil pažbou pušky
Jednoho co začal řvát a zpívat

Zpíval že je z Ostravy z Ostravy
Zpíval že je doma
Pozdravte mi mé rodiče
Tam za nadjezdem
Rožák číslo dvacet
    A copak vy tu
    Ale my
    Po nás jdou ruské
    Kanóny

On jediný byl při sobě a zpíval

Všichni mu začali nadávat
Ve čtyřech jazycích
Znělo to jako skřehot ptáků zimy
Neboť oni toho shora vidí příliš
Než aby se nestyděli krákat
Lidskou řečí

On jediný byl při sobě a zpíval

Teď leží Leží u koupelny
Na druhém konci
Perónu
Nahý a tichý Stále stejný

Jen něco víčka
Zvedlo mu

Vlak začne ztěžka odjížděti
A on se dívá
Upřeně
Na mladé starce Staré děti
Nežli s ním couvnou
Ke stěně

Pak chňapající ruce z vozů
Chabnou a začnou
Mávati
Smrt vzbudila se při lomozu
A vraždí mrazem
Na trati

A zas Co vy tam
Zato my
Po nás jdou ruské
Kanóny

Konec cesty

Vezmi mne s sebou Dolů Někam
Nemohu Slyšíš? S tebou Čekám
Sem Hrůza Tvář i kamení
Točím se v tmách A v plameni

Vezmi mne s sebou Dolů Zpět
A pršet Zticha Zabíjet
Tak cizí v ústech V domě Chladno
Co zbývá S tebou Dolů Na dno

Má strašná Znovu Odejít
Co není kam A spát a klid
Zuřit i spát Ne po únavě
A klika Cvaká Cvaká v hlavě

Jediná pryčna A z té pryč
Přikryj mne Dveře Pláč a klíč
Jediná dlažba Po ní šels ty
A už jen ty
A konec cesty

Nénie

Až opláчете příteli svou něžnou Miládku
Až zas poprvé ztratíte vědomí

Ve vaně horké vody
Neboť vaše síla ráda podléhá
Vy přece o tom víte

Až si uvědomíte jaký je nesmysl
Nositi po kapsách včerejší noviny
Někdo vám řekne že máte srdeční vadu
Budete opatrně stoupat do schodů
Ponejprv už mysle na své srdce víc
Než na tu Než na tu

Která spí Dříme Spí
Na hřbitůvku kdesi v Třemešné
Střežena za dne
Rostlinami jemně chloupkatými
A za noci svou
Paní matkou Lunou

Kterak byla maličká v své rakvi

A přece ji vynesli nohama napřed z domu
Aby ji přijaly družičky — přítelkyně
Které s ostychem
Snad na návštěvu
S čajem S koláčky žalu

Ach vsákla v zemi
Slzami svých drahých
Dalo by se napsat

*Je-li Pane třeba této trýzně
Lučiště tvé a kopí*

Popravdě řečeno
Měl byste zajít si k zubnímu lékaři

*Je-li Pane třeba této trýzně
Lučiště tvé a kopí*

Až si budete vyplachovat ústa kysličníkem
Miládka měla někdy divné chutě

Osamocený trůn v černém pohoří
Říkáte si Nikdo Nikde Nic
Měl byste však něco podniknout
Proti pocení rukou

Hrajete přece docela slušně na housle
A to je poslední dřevo ze stromu Pýchy v Evropě
Pokud je známo

Až opláčete příteli svou něžnou Miládku
Až se rozhněváte náhle na píseň
Která vás orazítkovala

V jatečním obvodu města
Byl jste jediný milenec
V jatečním obvodu města

Byl jste též ohněm v tmách
Někdy jste svítil až do tří do rána
Snad si vás ona ani nezaslouží
Celkem je dost nejisté nač umřela
Možná že to bylo štěstí
Některé choroby

Zvažte se v některé lékárně
v níž o vás nevědí
Co vás to

*Je-li Pane třeba této trýzně
Lučiště Tvé a kopí*

Vycpávač

Noční hodiny
Čisté a křehké
Jako listy spáleného dopisu
Který dosud uchoval si tvar

To co spí dýchá tak opatrně
Spát znamená octnouti se v dobré společnosti
Je to dobrý stav ale tak trochu trapný
Když tlačí mozek

A v této krásné čisté noční době
Usedá pan vycpávač k své práci

Některé nožíky se podobají rybím čelistem
Některé jsou zase jako bolest
Bolest například Setkání
Jiné se nedají pochopit
Ale trnou na špičce jazyka
Některé jsou jako ženský smích
Ptačí střívka jsou obalena mazem
Maz je otírán o skleněnou deštičku

Vytrhává se
Dvěma prsty se vytrhává
Občas něco křupne v dlani

Mezitím poslouchá zdola
Jak někdo za někým volá Co není rozumět
Už si nevybere nejtenčí větev

Aby se na ní dal kolébat tlukotem
Svého malinkého srdce
V bezvětrí

Vzali mu život
A vycpávač
Ten vzal mu také smrt

Už nikdy nebude hořeti ve větru

A píš-li svou báseň...
Vycpávám-li neznámého ptáka...

Lhůta

Jakási lhůta je tu
Bratře
Co bylo to jsme vypili
V těžkých botách jsme si zapochodovali
Při lehounké písničce

A komíny a koleje
A všechny stožáry naší země
Jsou slavné
Jak nikdy dosavad

A přece Chce se mi smát

Všichni naši lidé na náměstích
ještě včera Včera měli hrdla

Dnes už mají jenom
Obyčejné krky

Včerejší vzácné básnické slunce

A dnes poránu když se ti nechtělo vstávat
Lozilo ti po těle
Jak zlaté vši

Jakási lhůta je tu
Bratře

La belle dame sans merci

Co vstal — a břicho ještě spalo —
Cítil že pokoj už začíná odplouvat

Mávající pták
Stál křiče v okně
Po několik slavných okamžiků

Stál křiče v okně

Potom se pomalu odporoučel
Ocasem napřed

Dole pracují tři šrouby jitřní tmy
Za slibného chvění hrůzou
Kam toto všechno
Ohni řekni mi

Oheň neříká Oheň je zabrán v sebe
Ráhna a lanoví parku
Jdou nepostihnutelně vpřed
I s praporečky toho co se v něm naposled hrálo
Praporek Marta Praporek Louskáček
Praporek Sen noci svatojánské
I s lavičkami na nichž přespává ubohý národ
Chodící po smrdutých květech nohou

Národ napůl už lidský
A napůl jakási vegetace ještě
Bude objeven až na vysokém moři

A poslán k pecím po schůdcích kopanců
Neboť spát v záchranných člunech
Nedovoluje se těm pro něž není záchrany
Zpět k pecím za vedrem Říká se tomu hrát
Na parní varhany

Za chvíli první bližící lidé věděli
U brlení z ušlechtilé mosazi
A z ocelových strun
Ranní zpěváčci u mechanické harfy
Za nimiž
Jako za každým kdo odchází
Hrníčky nedopité
Černé kávy
Začal se šmátrat a umývat mumlaje
Mumlaje do půl těla
Co na ní Beztak to nějaká kurva je
Ale s jakou podezíravostí
Přecházela
Lodní můstek Můstek Lodní
Tlačit jí šňupáček do horkého mléka
Chtělo se
Ona je zvyklá dobře obírat
Rybu z kůstek
V pohledu to má
Obírat dobře svoje ryby z kostí
S jakou podezíravostí
Za chvíli první bližící lidé věděli

Lstivý a neviditelný kozel
Chodící vzpřímeně po zadních nohách
S pysky červánků
Kope je do pokorných zadků A oni škytají

Nebo jim předčítá ze staré knížky žalmů
O pádu Jeruzaléma
A oni vrhnou jako by se obraceli k Hospodinu
A potom obráceni vnitřnostmi nahoru
    (Ledviny jako hodinky
    Plíce kožešinka
    Střeva kapsy
    Ó pomalu pracující kapsy
    Srdce jako kterýkoliv předmět potřeby)

Třeba by mohli —
Jednou —

Zase víc o dva o tři prsty do krku
Zase víc o dva o tři milence do klína

Dora Kwiatkowska vzpomíná

Hledajíc vzduchem namátkou svůj vypínač jenž visí
Na šňůrce jako malý pláč
A ventilátor šumí jako perutě
Z parfému v kufrech v její kajutě

Už se domyl něco mumlaje si
Mumlaje do půl těla
Příd' lodi parku s několika domy rozhrnuje
Mokrě šatstvo moře zbylé po utonulých
Jedna vlna rukáv Jiná límec
Třetí vlna prohledává kapsičky:

Malý Jeníčku
Bůh žehnej tvé čistotě dětské
Já nemohu

Na této lodi parku s několika domy
Je dovoleno otroctví jak zvláštní výsada
Otroctví je stroj Otroctví je být chromý
Proto si tu každý
Volný připadá

Neboť neotročit Nebýt ohrožen
Jídlem v slunci zkaženým
Píšťalkou v mlze
Hnivým světélkováním na nočním mase žen
A průjmy dětí
V jejich něze drzé
Nemusit močit jemnou trubičkou
A jísti pinzetami
Potrhané organismy ze stád Démonů —
    (Někdy se však za opilství zdá mi
    Že Koriolán kouše do živého
    Až dojí celý skotu kus
    Mrtvatý panáček si bude pěkně z něho
    Odsouzený k vytlačení
    K vytažení jemnou nití
    Ze vznícených kravských střev
    Pod kyvem věčnostných ohonů)
Nemuset být fluidem telegramů
Marie umírá Tatínek v lázni skáče
Nemuset umývati uslintanou tlamu
Psíka který
Kdyby byl jen trochu třikrát větší
Hrál už by si jenom
S míčem z lidských křečí
    Nemusit otročit
A nebýt ohrožen
Pro podezřelé maso žen

Nebylo by ani
Této mé výletní lodi
Nenašel bych svou
La belle dame sans merci

Co vstal a umyl se a oblékl se
A obul se a našel při tom všem
Na pijáku dívčí profil s číslem místo obočí
Na hudební estrádě se jistě něco stalo

Hudba začala hráti *tak* nepředvídaně
Že zlaté hlavy císařů se otočily
Na svých talířových podstavcích

Hudba spadla z nebe
Jako proslulá věta
Pane vaše říše vás vítá zpět
Netrestejte

Sestry nadějí se uchopily v pase
A začaly se procházet
Mezi zhýčkanými zaprodanci
A zakuklenými jedlíky Idejí

Někdo nahlas v chůzi určoval svému
poslednímu příteli
Hlohovou větvičku
Obratnými naléhavými slovy
(Kterak se o něj bál ubohý člověk)

A já jsem potkal
La belle dame sans merci

Krásná a nevinná
Žena a zvíře
Oči a všechno je vedlejší
Jako u zvířat
A její krásné vyvážené tělo
A vůle jedno jsou
Zvířecí princip
Filozofie která se nestala myšlenkou
Její hlavní vývody jsou lůno
Ústa řít'
A pokud jdou její nohy
Filozofie trvá

Bylo by kruté ptát se jí kde bydlí
Jsou jakési hnízdovité útvary
Po celém světě:
Mrtvému muži na tropické židličce hoří
Prsty z doutníku
Například
Anebo
Varšavská švadlena bere do úst špendlíky
Z takových ústředí Z takových růží vzniká
Myšlenkový svět
Mé La belle dame sans merci

Její náboženství
Je leteckou fotografií
Obrysů města Agar
Které sněd potichu prales
Napřed si je rozprostřel
Na zelené velice zelené listy
Pak poslal hmyz
S kusadly většími než je sám

S tykadly téměř prorockými
Pak poslal hmyz který si sám přinášel
Své vodní balvany
Takové jsou články víry a dogmata
Náboženství
Mé milované
La belle dame sans merci

Viděl jsem ji zamyšlenou
Navečer v jídelně
Nad přišroubovaným stolem

Ona je sentimentální
Stůl který nesmí řinčet a ujíždět
Jako válečný vůz
Jí dělá bolest
Zato malý obrázek z lékařského časopisu
Je jejím Usínáčkem
(Krev je jméno oře který tryská ze žil)
Má jej nad lůžkem s mušelinovými závěsy
Usínáček mé
La belle dame sans merci

Nemá přátel Není z rodu lidí
Její matka pila ze studánek
Měla nazlátlé oči
A ukusovala z mladého listí
Její dcera je věčná jako lodní kufr
Tiká v diamantových ložiskách
A ukazuje čas který už přešel

Na lodi parku s několika domy
Žiji s La belle dame sans merci

Má lůžko s mušelfínovými závěsy
Na lodi parku s několika domy
    To všechno se vám zdá a vše se jednou zlomí
    Pro krásu plavby o ní plačte si
    Jsem jen La belle dame sans merci
    To všechno se vám zdá a vše se jednou zlomí
    Vědomí ničeho lepší než bezvědomí —

Nemá přátel Několik milenců
Několik prstů do krku
Na přídi (což je vysoká nejpustší samota)

Závratné zvracení do vln
Vyzpívá v něm
Každého jako kousek masa nebo zeleniny
V nádherných melodiích kyselin
A jak vlají její černé vlasy
A jak se bělají její sírově bledé ruce
Za lodí parku s několika domy
Pluje tlupa dravců svářících se o každé sousto

Takto zní báseň neštěstí
Báseň La belle dame sans merci

Hudba

Odcizuje se nám
Kup mu ty housle a smyčec
Jenomže on už se narodil
S ušima plnýma růžového vosku

A jak se vyvíjejí všechny druhy
Aby líp čelily osudům horku a hlubinám
Počínajíc Odysseem
Rodíme se se svým voskem v uších
A Sirény lahodných ostrovů Nicoty
Pějí marně Když je mjííme

Kup mu ty housle a smyčec

Ale celá příští léta
Budou mít na skříni malinkou mumii
Královského novorozeněte

Hudba se mstí!
Mrtvá hudba se mstí!
A hluší slychají mnohohlasy smrti
Jen jako praskot
Svých vlastních
Ucpaných
Lebek

Po vojně

Těch armád které táhly po kraji
už pamatuji několik
Vždy jiné mundúry
a vždycky jiná řeč
A jenom mělké hroby v poli
a hluboký vztek
tu zbyly po nich

Slunce mé Moravy je červené a silné
z vinogradů tam dole na jihu lisují víno
plné vůle
a elektrárny rozvádějí proud
aby se žilo ve světle
když na Moravu padne noc
jako černé a domácí zvíře
s hvězdnýma očima

Z těch armád které táhly po kraji
jen na jednu se bude vzpomínat
A první její tank který jsem zahlédl
mám dosud v srdci
Tank těžký jako radost
která vybuchuje a hřmí údolím
mé Moravy

A nápisy na rudých hrobech
v zahrádkách při silnicích

a na náměstích
budou první abecedou
které budu učit své syny

Mí známí

Mí známí jemně znetvoření
Mne chodí občas navštěvovat

Nic na tom jistě ani není

Někdy jsem doma Jindy ne
Někdy jsem mrtev Jindy ne
Copak já mohu vědět předem
Kdy mám svůj kolík dřeva v srdci
Copak já mohu vědět předem
Kdo si mne k čemu vyhlídne

Mí známí v čemsi lehce puklí
To vyřazené lidské zboží
A přece ještě do prodeje
Mne chodí často navštěvovat

Jsem kníže jejich divných studů
Jsem pýcha jejich znetvoření
Mé slovo oko z důlku vymne
Když nechce vidět z krve v hlavě
Znám jejich sílu jež jí není
A znám je odvždy A jen právě

Rád nechávám je dlouho čekat

Slyším je šoupat po rohožce
A kašlat jako v těžké pauze
Při mrtvičnatém divadle

Okno jde z chodby do koupelny
A oni slyší mlaskat mýdlo
Ohavné zvuky Na řetízku
A vlhkou kůži jejíž chlupy
Jdou z kořínků jak u všech rostlin
(a z lidskosti jen nesmí kvéstí)

Mí známí venku tolik trpí

Čekáme se
A v tom je štěstí

Mí známí lehce zohavení
Jedlíci Slova Slova bible
A já jsem z nich
A dobře tak

A když je vpustím do předsíně
Kde tma je plná věšáků
Vidím je hořet jako ráhna
Lodi jež byla zanechána
Napospas ohni který líně
Tančí si po nich sem a tam

Nic na tom ovšem ani není

Co je to víc než znetvoření
Za dne je jiná parola:

Kuřácký jazyk jako slimák
Veliký slimák Přižehnutý
Nečistým kouřem z černé trávy
Jim žije v ústech O své újmě
Nepatří k nim Je přisát k zubům

Aby jim nikdy nedovolil
Povzdech a slovo které spasí
Veliký slimák v jejich ústech
Je hlídá Zevnitř přísátý

Já jsem jenž za ně naříká si

Slovenské lesy hluboké

Slovenské lesy hluboké
Nenávist hlubší je
Nenávist v lese se neskryje

A proto vycházejí partyzáni z lesů
Za bílého dne

Ta lehkost lehkostí
S jakou bije hrom
S jakou on hřmí když v právu je
Slovenský hrom ten tancuje

Po lebkách německé infantérie

Z hor vidět těla nádraží
Mají křeč Psovník Sabotáž
A jak do lesa zavoláš
Ozvěna vyjde v pásech patron
A ptá se Kde

Slovenské hory hluboké
Za otce Matku Za syna
Z toho tu všechno začíná

Mají to dobře zakopáno
Tam poblíž plotu
V plechovém

Eh co je na tom pěkného
Umřít a potom ležet v zemi
Tím krásnější je dovésti
Padnout a potom ležet v zemi

A když už ne rozdíl jiný
Ne jako marný
Jedlák hlíny

Protože lesy hluboké
Nenávist hlubší je
Nenávist v lese se neskryje

A proto vyšel národ z rodných lesů
Ze samot plných
Německého děsu

A proto umučení vyšli žlutou branou
Plamenů benzínu

Utěšovali své bojující řkouce:
Nezhynu!

Operace

Otevírají si ho
Jako by si v něm co byli zavřeli
Připomíná starou tobolku

Nádor velikosti žaludu
Mu řekli

A číšník z Národní kavárny
Sní strašně mrzutý sen
O velkých bledých sviních
Které k němu přicházejí
V světle hvězd

Kázali mu počítat
Ty hvězdy

Ale on zůstal právě u sedmé
A usnul
Vzpomínaje tiše na Rózu

Kterak byla plná knoflíků
Můj bože

Takže mít ji rád
Byl pocit mnohem složitější
Než u všech ostatních dívek
Co jich kdy poznal

Netrpěliví motýli
Bílí jak vymyté ruce
Usedají naň
A odlétají

Tak tomu bývá
Nad velkými taji

Eskadra Straky

Eskadra nazvaná Straky nalétává
Na všechno co se třpytí dole ve tmě

Kde zapomněli zhasnout ve spíži
Kde zapomněli hvězdu ve tvaru trhliny
V zatemňovacím papíru

Tam začne svištět kov obloukem

Tam vznikne původní prastará tma

A stroj se rozeřval
Jako by se otevřela ve vzduchu
Na okamžik brána pekel

Obličej Samuela Cornegieho
Leteckého poručíka na třetím nočním letu
Promění se v rozvodnou desku se dvěma rychloměry
očí

S nosem který ukazuje
Stav přítomnosti smrti v kabině
A s ústy která sevřela své zuby
Jako manipulační uzávěr nejlehčí hnací látky
Kterou je lidský duch

A letí po křídle!

Strhává se dolů
Jaká to nová zkušenost
Že je nutno se vznášeti ve výši
Aby se smělo padat

Za cikotů Tenkých ostrých zvuků
Nadlidské nedočkavosti

Je Strakou Nádhernou Strakou

A zobák stroje směřuje proti oknu koupelny
Kde kterási nahá mladá Němka
Obrací se naposled vzhůru břichem
V horké vodě

Okna kaváren
Světelné škvíry chlívů
Lampičky čouhající prstem do prostoru

Klovej klovej
Same Cornegie
Do těchto falešných šperků
Nočního Německa

Dívky

Žena:

Krásné krásnější a nejkrásnější
Dívky konve dívky píšťalky
A dívky držadla

Muž:

Ale za každou z nich je nutno vyvětrat pokoj
Jenom když se pohybují hoří na nich vůně

Žena:

Jako na alkoholu z broskví anebo ze švestek

Muž:

Ale když se přestanou
Přesýpat v bocích

Žena:

Proto ony chodí

Muž:

Svlékat se

Žena:

Protože jsou krásné krásnější a nejkrásnější

Muž:

Opíratí se

Žena:

Je to drahý klavír Copak si o mně vy myslíte

Muž:

Pít

Žena:

V každé mé číši je perla na dně pane

Muž:

A zejména když se přestanou docela hýbat
protože umřely

Je nutno vyvětrat pokoj

Bylo tu něco tak cizího

Žena:

Krabice od modistek

Chodí po světě jako andělští mládenci

Pruhovaní růžově a modře

Muž:

Ó nezapomenutelné chvíle

Potítka nezapomenutelná

Takže

Žena:

Nechtějte po mně nic

Trpím

Narodila jsem se v cizině

V krajinách smaragdově zelené trávy

Udělám vám to Opravdu

Muž:

Pravdivé jenom ve dnech kdy krvácejí

Jsou našťěstí lidmi jednou za čas

Žena:

Krásné krásnější a nejkrásnější

Muž:

Zbudou po nich černé vypínače
Propálené dírky ve svátečních ubrusech
Jako oči bez vůle

Žena:

Jako oči které nepamatují

Muž:

A chtějí všechno a každého

Žena:

A nechtějí nic a nikoho

Odjezd

Nejsem šťasten Nejsem zoufalý
Bylo to jiné než lze předvídat
Nosiči kufrů Kteří volali
Poslední vagón Bral jej líný spád
Lenivý strašný spád mé slavné řeky Jihu
Necítím nic A cítím nic jak tíhu
Železných kotoučů výhybek na trati
Po které odplouvá
Co mělo zůstatí

Nejsem klidný Jen mé vědomí
Chvěje se horkem Z nástupištních střech
Nejhorší láska Která nezlomí
Jenom tu je A jenom čítá dech
Lenivý volný dech těch úst která tu zbyla
Co ještě dál A bílá černá bílá
Vývěsky nádraží ukazující kam
Odcházím z nádraží
A nejdu Zanikám

Jak je to dávno už!
Dávno jak bahno dna
Co od té doby pak
Ach Je jen náhoda

Čtyři roztomilí katané

Mám známé čtyři katany.

Ten první žije z housenek
a ptákům jejich vejce pije.
A za prstýnek, jenž se smek
z prstíku dívky, zhublé žalem,
veš, máti svou, by prodal málem.
Musí však ještě pocicávat.
A proto rdousí v uzlech kravat
vesnické cáčky před zrcadly.
Věřte mi, že mu kdysi vyjde
z hustoty pachu v podpaždí
dvě hnědých křídel, jaké mívá
pořádný anděl, anděl padlý —
jen co se láskou rozdráždí,
jen co se trošku rozezpívá.

Ten druhý tasí chudé kýty
při chůzi jako rapíry,
na čele lidském staví pot
a žije v pultech krámů skrytý.
Když spouští řezník závěsy,
on tiše kalí průřez masem
a nad včerejším skopovým
on sní o jisté matróně.
Ó, že ji půjde stopovat!

Hle už je v jejím salóně
a sedá kolem podobizen

ten lstivý katan, jemný ovád,
a vzdechem z jejích úst, kde chybí
tři zadní zoubky, ne však více
než chybějící rybky v strouze,
již tráví malý cukrovar! —
nabobtná, zduří, nedutaje
tam nad umělou palmou z ráje
a nad zvířetem klavíru,
tak nevinným, bez předurčení.
On rozmáčknutý nehem dal by
zelený detail velké malby,
kde amorci a víly z niv
jsou vykasáni na podiv
těch návštěv, které nelze přimět
do ponožek se
vyzouti.

A katan, oči vybouleny,
hlídá ty čtyři drahé stěny,
kde ona po třech záchvatech
migrény, smutku, otylosti
mu jednou přec jen dovolí,
co chtěl.

To třetí katan, katan strojků,
zná mechaniku mého žalu.
Nic Nikdo Nikde s číselníkem,
a proud, jenž trne,
proud, jenž trne.
Děťátko jinak opatrné
okouzlí vzhledem faráře
anebo knírem strýčka-kosa:
stříhá jím, stříhá, za bzukotu

a ukazuje kolečka,
anebo jiskří k biřmování.
Má malé trati s tunely
všech věcí, jež se poděly
navěky neznámo kam.
Otvory, kuní tlamičky,
loví mu v noci prsty, nehty,
a za chloupky když přitáhne,
hned někdo bude spát sám.
Neboť srst dělá z lidí lidi
a sliny činí lásku z lásky
a hvězdy rodí
noc a tmu.

Proč bych se ho bál? Má křídla.
Pojídá písek, skřehotá.
Jen žena, která v něm se zhlídla
v továrně potmě, když on spal,
na jeho těle plném strupů,
železných strupů, vnějších cév,
porodí dříve. Brzo potom
jejího muže najdou opilého.
U vápenky mu došel zpěv.

On, chudák, viděl konec všeho
v té vápence, měsícem zalité.
A brzo nato
umře dítě jeho.

Čtvrtý je katan průvanu.
Šeptá a syčí dírkou dveří,
jíž do studny klíč vhodili.
Tím připomíná hadí muže,

zestárlé, tuhé, nemohoucí,
co nevejdou už do ničeho,
zůstanou Před, jak před zlou mocí,
a Skrz jen zlostně reptají.
Jindy je zpěvák komínů,
a proto krade z pultů noty
a opěvuje hostinu,
samotářského neduživce,
který si mlčky večerí
před krbem v záři dobrých polen.
Slaví prý sto let kleté dny.
Uzamknout jej by bylo lépe,
tak jak je, zlý a neholen,
a klíček vhodit do studny
suché jak oko, léta slepé.
Ale on mlčky vzpomíná,
a v klíně mrou mu páví ruce.
Andělské chóry duší na dně
pějí mu, pějí z komína.
Laskavé, prudké, sladké, svěží.

Průvane, tys mne provázival
za nocí mokrých podešví
a lamp a vnitřní kyselosti
z žaludku do úst, bez noclehu,
kdy dlažba byla z kamene
tak jako nikdy. Pamatuješ?
Směšná hra, ale bez žertů.
Dodnes ji cítím v každé kosti.

A dodnes cítím chladný ovan,
jímž jsem jak plakát odchlipován
po krásném nočním koncertu.

Kuna

Na kunu železa

Dvorek pět černých koutů má
Šelestí smutná sláma
A noční pumpa na znamení
Stojí tu v chabém rozkročení
Břidlice ze střech blyskotá

Na kunu železa

Kaluž má tvář Pumpa má křídlo
Břidlice ze střech světélkuje
Zvířecí příběh života
Jedl se smutně jako sláma
A rukavicí pěti koutů
Po něčem zvolna
Hmatá tma

Na kunu železa

Čeníšek s vousy polehoučku
Měsíční pásek na vousy
To je co kunu zardousí
Měsíc už z mraků vyhřezá
A břidlicová střecha bílá

Se náhle čtverci prokreslila

Kdo je dlouhá léta nemocen

Kdo je dlouhá léta nemocen
Přestane nakonec myslet na svou nemoc

Navečer když stiskne knoflík lampy
Vejdou k němu jak dvě přítelkyně
Hnědé rozptýlené světlo s horečkou

Je to velmi jednoduchá věc
Všechno kolem něho už je nemocí

Horečka vypravuje

Za jedné z dálných cest námořních
Nikdo nebyl se mnou na palubě
Na noční vlny řídce padal sníh
Ubohý mokrý Ale přece sníh
Což samo o sobě je zvláštním pocitem
Slyšela jsem pod sebou volati o pomoc
Mladého muže
Kterého jsem tolik milovala
A který tonul v tomto nevýslovném moři

Ale jeho řev byl krásný Třikrát krásný
A na noční vlny řídce padal sníh
Ubohý Mokrý Ale přece sníh
Že jsem si odešla nahoru do kajuty
Že jsem si odešla z jeho života
A usnula tak lehce

Jako se zasouvá svazek nových básní
Do nějaké malé knihovničky

A myslím že smysl té příhody
Byla ta příhoda sama

A lampa Altová lampa dodala usmívavě
Zapomněla jste mne ovšem zhasnout

Leč jinak opravdu smysl té příhody
Byla ta příhoda sama

Kdo je dlouhá léta nemocen
Přestane nakonec myslet na svou nemoc

O horečkách svých už neví téměř ani

Ale my přece známe krále Babylónu
Kteří přepadali země sousedních národů
Protože jejich proslulé zahrady
Byly vždy pečlivě zavodňovány
A nikdy nebyly suché

Takže ani jemu se nemusí věřit
Víc než je třeba

Jednou se mu naneštěstí stane
Že je pozván k někomu a někam
Trochu se tančí
Okny v bílých rámech dokořán je vidět
Město spící na měsíčním svahu

Malá Manetová má už trochu rozmazaná ústa
A všichni jsme tak trochu zamilovaní
Tak trochu

Stříbročerné večerní šaty žen
A sítě které jsme vytáhli s úlovkem hlubinné ryby

Krása je věc čistě náhodná
Hyne náhlou změnou vodních vrstev
Hyne náhlou změnou vrstev lidí

A pak se chorý náhle rozpomene
Že si byl zapomněl
Nějakou malou
A jistě stříbrnou věc
Tam někde v hudebním pokoji

A odejde pro ni ačkoliv ví ze všech nejlépe
Že než se navrátí
Hovor se sedmkrát obrátí
Z Tolstého na ni a na svícny
Ze svícnu na deště dále
Od dešťů na sny
A ze snů o patro níže
Na tu kropenatou mrchu s ústy
Jako cejch

V hudebním odlehlém pokoji
Stojí zlatá harfa a klavírní křídlo
Jako vycpaní ptáci klasické hudby
Plameňák Mozart
Hrochův Beethoven

Klasická hudba je tady ptačí a zvířecí
A velice vycpanou záležitostí

Chorý stiskne knoflík stolní lampy

Vejdou k němu jak dvě přítelkyně
Hnědé rozptýlené světlo s horečkou

Horečka vypravuje
Za jedné z dálných cest námořních

A lampa Altová lampa dodává usmívavě

Leč jinak smysl té příhody
Byla ta příhoda sama

A on cítí bolest pod žebry
Slyší zvuk záclony
Strhávané z kroužků

A když se navrátí mezi ně
Vidí že nepatří mezi ně

A oni podivně mlčí a uvědomují si

Že vlastně tu praskají parkety
A už ho nikdy víc nepozvou

Vozidlo

Vozíček s mrzáčkem strkají dopředu
Jeník je chloubou rodiny
Nikdy si ani nezasteskne

Koupili jsme mu gumové obruče
Jezdí si jako pán
A jaký je bystrý

Jen když má močit To víte to je ta nesnáz
Ale on vždycky
Jako by se za to omlouval

Vozík na kuličkových ložiskách
Tiše se pohybuje po nábřeží řeky

Oči v klasicky krásné hlavě
Mladého mrzáka
Tiše se pohybují po lidech
Pán s paní se zastavili u mostu
Ona má něco v ústech
Saje stéblo trávy
Utržené za této procházky
Muž je jistý i v tom co ještě neví
A usmívá se na ni

Jak často jezdí za námi
Něco neslyšného

Mladému střelci

Nízko miř
A dýchej zlehka
Bratře

Nepřítel to není jenom hlava
Hlava je malá maličká
A pod sebou má tolik měkkých věcí
A pod sebou má břicho
A to břicho tráví
Z toho co ti nakradl v tvém domě
A pod sebou má nohy
A ty nohy chodí
Po tvé půdě po kradené půdě

Nízko miř
A klidné prsty
Bratře

O srdci schválně jsem nemluvil

U nás v domě byla stará lampa
Ještě na olej A její malý plamen
Podobal se horoucímu srdci

A když zhasínala
Zbyl z ní knot
A z knotu zbyl jen drápek
Černé kočky

Se srdcem těch cizích právě tak

Nízko miř
A přesvědčíš se
Bratře

O lidech schválně jsem nemluvil

Děcko které u nás onemocní
Vidí vidí v nohách svého lůžka
Modravého tvora Pojídače
Z úst a z uší čouhá suchá sláma

A on stojí Mrtvý Cizí Klidný
Dítě které ho uvidí
Nepoví o něm už nikomu
Protože umře

A když je pozvednou
Velice lehké
Jako pytlík plev
Najdou pod ním čníti ze slamníčku
Jedno stéblo
Hrot je od krve

Nejsou všechno lidé co se vidí

Nízko miř
A lehce dýchej
Bratře

Když se u nás rozvodnila řeka
Trámy věci mrtví pluli jejím proudem
Jedno zbylo proti červenému nebi

Pilř z vody
Pilř naděje

To co slyšíš křičet šumět v sobě
Je jen slovo
My je všichni známe
A co vidíš proti červenému nebi

Jsou tví drazí
Známí
Souřadní

Vidět všechno Vidět jediné
Vidět rodný kraj a sladké obšírnosti
Něžné lásky starý mnohohlas
V bodě v mušce na konci tvé hlavně —

Prosté jako dech —

Miř
Nízko
Bratře

Hubenost

Kterak jste zhubla
Propadáte se jaksi do sebe
Trochu špičaté břicho
Kdo vás to kreslil tak tvrdou tužkou
Ta léta co jsme se neviděli

Vyprávějte mi prosím o sobě
Váš hlas je jako ploský oblázek
Skáče po vodě kterou jste naplakala
Váš narychlo sešpendlený příběh
Z laciné látky potištěné motýly a květy
Na vás jen visí
Je vám trochu velký

Stojíme u vchodu do parku
Kam psům je zakázán přístup
A ty tlusté labutě to vědí
Žerou líně housky z olejnaté vodní
hladiny

Za jejího horečného vyprávění
Cítím jak všechny její vnitřnosti
Blízko pod kůží
Přestaly střebat a jenom velice nyjí
A drkotají se lehounce
Podobny květinám
Všemi směry

Kdyby ji někdo chtěl zabít
Měl by s ní jen malou námahu
Je opravdu hubená — Má láska
A její srdce dalo by se vyjmouti

Kávovou lžičkou

Slovenská noční cesta

Paznehty šly do živého
Bláta cesty

Za hlasem železných zvonců
Honáci kterým se říhalo
Smutkem po kukuřici

Chvílemi měsíc
A chvílemi bič
Jak už to bývá

Viděl jsem v noci kráčet svůj sen
Horu skvrnitou měsícem
Ze skutečného masa

Uhnul jsem tehdy
— byl jsem mlád
Uhnul jsem tehdy
Z cesty

Neboť v kapsách měl jsem
Ještě trochu peněz
A v srdci Víte
Ještě trochu tepla

Bál jsem se tehda setkání
Se svým vlastním skvrnitým a velkým snem

A dodnes je mi toho líto
A velmi se za sebe stydím

Bubínek

Je něco horšího než jenom únava
Jde transport mužů po cestě
A slunce vaří z kostí

Oči si hledají
Zde padnu
O kus dále
A smrt jak žrádlo
Do sytosti
Ale
Naživu z nich každý zůstává

Neboť sta krásných ocelových protéz
Scvakla jim pomsta po těle
Páteře Brady Kolena
Ach ta trestanecká chátka zmořená
A jak suroví jsou její andělé

Je něco horšího než jenom únava
Kde se vzal tu se vzal
Kdosi cizí za transportem
Jež tichounce že až to mrazí
Na bubínek doprovází
Přestát Trestat
Přestát Trestat
Trestat Brzy
Trestat Trestat

Dívka která léčí květiny

Dívka která léčí květiny
Otec je chirurg Ona jen dochází k matce
Za týden dvakrát
Na cestě ze školy

Proto je něžná Proto její duše
Má ony tajemné odlesky nástroje
Nástroje spícího na černém sametu
Který byl odeslán na jméno jejího otce
Z jedné z těch zámořských univerzit

Vznikl tam pověstný dutý háček s jehlou
Kterým se dostane zaživa k srdci
Líp než čím jiným

A sedm podřadných d'áblů s měkkýma rukama
Smyslilo kýchavý gumový balónek
Prašivku Ovoce marnosti
Aby se tím lépe dostala zaživa —

Aby se tím lépe dostala zaživa
K mému srdci

Někdy mi vypráví hledíc přímo do mne
Ale tak vzdáleně Protože zelené křeslo
Je její původní hlubinou
Někdy mi vypráví o slečně azalce
Jejíž stvol zlomený čistě a dobře
Teď právě léčí

(Hlubinný hlase!
Myšlenko!
Vodo z úst!)

Připjala malinkou dýhu
Obratnost Ale ta jiná
Než v rukou zkušených dámiček
Svlékajících opilého muže
Svlékajících zlomeného muže

Prstýnek z lýka A co přidá do prsti?
Blaženství v záři chlorového slunce
Z plováren plných těl v ohni
Sušené zoufalství

Jakýsi zápach hrající jak sval
Zvedá se v slovech a ulétá —
Ušlechtilost
Montgolfiéra v podobě krávy
Ulétá

Dívka která léčí květiny
Otec je chirurg Bydlí v nízkém domě
Na předměstí posvátného ticha
Zejména za dlouhých deštivých dnů
Listonoši zatlačejí mrtvé oči zvonků
Zmáčené akáty a černé klobouky chodí

A neděle je A je odpoledne
A lidé nejsou

Dívka která léčí květiny
Otec je chirurg Bydlí v nízkém domě

V zahradě drnkává umělý potok
Mohutné stromy visí celou svou
Stařeckou tíhou
Z berlí
A třesou listím hlav

Pěnkava kloktá Nadýmá se vztekle
Řve Jitřní okna se otvírají
S klapotem Bude se větrat

První ranní vejce naklepnuté lžičkou
Život uvařený za tři minuty

Náhle se provalí záplava žlutého bahna
Pomalou hrozivě budou se zdvíhat
Bytosti zobáků v kořeni uskrípnutých
(Že chtěly vyzobat vyd'obat miláčkové)
Bytosti s očima v temeni hlavy
(Hle vše je minulost Žije se na starých bubnech!)Bytosti s obojky na kterých těžce už
Přece však dá se číst Ještě — a
Bud' Trvej Zjevuj se Navěky
Stvoření při chůzi šplouchající jako
Nedělní vozíky s pivem
Ve městě pro cizí:
Praskání pěny a praskání snových cév
Naplní prostory novými bitvami
Jakých svět dosavad nezažil

Dívka která léčí květiny
Je krásná Více Je umělá
Odporné gesto s jakým se zavrtává

Do hnědých vlasů!
Je slyšet luskání!

Vší všeho krásna podobného krásnu
Suchý zvuk hadích břich moci podobné moci
A všechno v ní Kolem ní Před ní a za ní
Je duté!

Luskání!

Zašly světadíly
Nebylo jich škoda
Popraskaly hráze Popukaly řeky
Co po nich
Města jak strupy se odloupnou
Ze zdravé kůže
A nebude lítosti

Jeden svět nový a za všechny
Ten který chňapá a pěje a smrdí
Zvedá se v bříše a kručí když tancuje
Leží když miluje Trápí se z radosti

Jeden svět bez útlých bylinek
Umělých potoků Háčeků v živém srdci
Jeden svět bez blbé kvákající něhy
Bez lásky která se podobá
Bez moci jež se jen podobá

Svět jenž se nepodobá
A jest
Chci míti tady

Josef Kainar

Nové mýty

Edice Čeští básníci 20. století
Ilustrace na obálce z Pixabay.com
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 15. 7. 2019

ISBN 978-80-274-0004-1 (epub)
ISBN 978-80-274-0005-8 (pdf)
ISBN 978-80-274-0006-5 (prc)